

Jan Bobrovský

CHLAPI SE DAJÍ SEŘVAT, U HOLEK TO NEJDE

Ahoj Honzo,

v osmatřiceti letech jsi odehrál svůj poslední zápas za Zbrojovku Brno proti Spartě a následně ses stal ve Zbrojovce trenérem. Nej dřív jako asistent u áčka a pak v roli hlavního trenéra. Jak těžké bylo proměnit se z hráče v trenéra?

„Ke konci kariéry jsem na hřišti hodně šéfoval. Hru jsem hodně řídil, i když jsem nebyl typický rozehrávač. Ale občas jsem se tam objevil, protože jsem měl takovou úlohu, a asi i tím jsem se pak posunul k trénování. Myslím, že jsem neměl s hráči žádný problém, aspoň mám ten pocit. Byl jsem přirozeným lídrem už na hřišti, a to jsem si přenesl i do trenérské práce. Dá se říci, že mě hráči poslouchali, a nevzpomínám si na nějaký zásadní problém. U chlapů platil bič, ale někteří to nesli poněkud hůře a nesou ještě dnes.“

S třemi mistrovskými tituly se Zbrojovkou ses přesunul k národnímu mužstvu, které usilovalo o postup na mistrovství Evropy v roce 1991 v Itálii, a stal se z tebe reprezentační trenér na plný úvazek.

„Jako reprezentační trenér jsem musel být třikrát až čtyřikrát týdně v Praze. Každý týden jsem viděl všechny hráče v ligových zápasech, ale v týdnu jsem ještě jezdil po klubech a sledoval, co se tam dělá. Nakonec jsme na Evropu postoupili a v Itálii skončili šestí. Možná si ještě někdo vzpomene, jak Honza „Johnny“ Svoboda na hřišti řádl při našem překvapivém vítězství nad favorizovaným Řeckem. Dělal si na hřišti doslova, co chtěl. Po šampionátu jsem u reprezentace skončil. Zní to hodně zvláštně, ale šesté místo bylo považované za neúspěch. Co bychom za takové umístění dnes dali.“

Po konci u národního týmu jsi šel na čas učit matematiku na učiliště. Netrvalo dlouho a za-

žil jsi osudový přestup z mužského do ženského basketbalu.

„Přišel za mnou Petr Schneeweis, že jejich holky postoupily do ligy, ale vyhodili je z Morendy [Moravská Slavia, pozn. red.]. Holky neměly kde hrát, tak jsem šel za ředitelem haly v Žabovřeskách. Oni ale nechtěli ženský tým, takže nás vzali s tím, že budeme v nájmu. Chtěli, abych šel trenérsky pomáhat, jenže jen pomáhat někomu trénovat mě nebavilo, to se musí dělat naplno. Převzal jsem to komplet a holky začaly přebírat mužský styl basketbalu s dobrou obranou a rychlým protiútokem. Já jsem jako hráč nerad bránil, dělal jsem v obraně jen to nejnutnější, ale jako trenér vyznávám obranu a rychlý protiútok, protože z něho se pak dávají snadné koše. Výkony i výsledky šly rychle nahoru, hned jsme skončili v lize třetí, druhí, první a už jsme šli do Evropy.“

Přejít z mužského basketbalu do ženského není snadné. Jaké zákonitosti platí v ženském prostředí?

„Ženská duše je přece jen o něco složitější. Musí se v první řadě změnit slovník, nedá se používat tolik sprostých slov. Sem tam něco ulítne, ale nesmí to být nic vulgárního, protože to by ženy hodně těžko nesly. U ženského týmu je potřeba nasadit víc individuální přístup, musí se víc vysvětlovat, pomaleji, klidněji a hodně komunikovat. Je třeba dávat pozor na vztahy v týmu. Chlapi se dají seřvat, u holek to nejde a musí se s nimi víc mluvit. Na druhou stranu holky berou trenéra víc než chlapi. Ti chtějí víc prosadit svoje ego a kreativitu. Ono to časem přichází i u hráček, ale ty přece jen plní pokyny trenéra poctivěji a snaží se je splnit.“

S Gambrinusem Brno jste čtrnáctkrát za sebou vyhráli ligu. Devět let Žabiny v české lize neprohrály a série bez porážky trvala rekordních 256 zápasů! V roce 2006 se v Brně

„Byl jsem přirozeným lídrem už na hřišti, a to jsem si přenesl i do trenérské práce.“

konalo Final Four ženské Euroligy a vy jste slavnou soutěž vyhráli. Čím to, že tým tak skvěle fungoval?

„Strašně důležitá byla souhra družstva a rychlý protiútok. I v obraně se nám dařilo, ale hlavně jsme se blížili mužskému pojetí v rychlosti, souhře a chytrosti. Měli jsme pevný základ družstva, které jsme vždy jen doplňovali.“

Úspěchy ze Žabin jsi dokázal přenést i do národního týmu. Byli jste druhí na Evropě 2003 a za dva roky jste získali zlato v Turecku poslední střelou Evy Němcové před klaksonem. Jak se pracuje u reprezentačního družstva ve srovnání s klubem?

„Práce není až tak odlišná. Rozdíl je v tom, že v klubu máš více času na práci. Když s týmem pracuješ po celý rok, máš více klidu věci upravit a natrénovat a můžeš být trpělivější. U reprezentace se potřebujete připravit rychleji, není tam tolik času. Měli jsme pevný základ z Žabin, na nichž to stálo, a k nim se přidalo pár dalších holek odjinud. Do hry hodně chodila Míša Pavlíčková z USK, taky Zuzana Klimešová, která hrála v zahraničí, a ještě Eva Němcová. Jinak jsme to hráli vesměs s holkami z Brna. Všechny hráčky odjinud do družstva výborně zapadly. Naši předností byla sehraň a už zaběhnuté návyky. Ve finále mistrovství Evropy 2005 proti Rusku jsme před rozhodujícím košem měli time-out, ale mám takový dojem, že poslední střela na Evu Němcovou vyjít původně neměla. Ale míč se k ní dostal, vystřelila za tři a rozhodla o naší výhře a radosti.“

Zažil jsi dvě olympiády, v Aténách 2004 a Pekingu 2008. Poprvé jste byli pátí, v Číně pak sedmí. V té době jste každý rok měli nějaký vrchol na olympiádě, na mistrovství světa nebo mistrovství Evropy. Nastal někdy moment, kdy se ta skvělá jízda zadrhla?

„V Pekingu 2008 se nepodařilo tým vyladit, sestava nešlapala. Měli jsme tenkrát během krátké doby tři vrcholy. Žabiny hrály Final Four, pak jsme úspěšně odehráli olympijskou kvalifikaci v Madridu a na závěr čekal samotný olympijský turnaj. Připravit hráčky na tři vrcholy brzy po sobě je těžké. Pro některé holky všechno skončilo už po kvalifikaci a olympiádu si jely užít. Když se prohrálo, přestalo je to zajímat a věnovaly se jiným věcem. Vytvářely se skupinky a družstvo nefungovalo jako tým. Nebylo síly, jak je přinutit, aby se věnovaly primárně basketu. Aby tým mohl správně fungovat, museli bychom hráčky držet v absolutní izolaci

„V Žabinách byla strašně důležitá souhra družstva a rychlý protiútok. Blížili jsme se mužskému pojetí v rychlosti, souhře a chytrosti.“

a nesměly by přijít do styku s vnějším prostředím, aby se soustředily jen na basket.“

Jak moc je těžké se udržet, když se daří a tým jede jakoby sám? Co dělat, abych neudělal špatný krok a nezastavil něco, co funguje?

„Není možné se jen dívat a nechat tým hrát. Koučovat se musí pořád, střídat, dávat pokyny. I když není snadné se udržet a najít hranici, nakolik do toho vstupovat a neudělat chybu. Ale je důležité poznat, kdy je hráčka fyzicky unavená, protože ona sama to neřekne, a vystřídat ji, poznat, kdy je čas na odpočinek nebo na nějakou změnu.“

Někdy mají lídři v týmu pocit, že jsou důležitější než trenér i zbytek týmu. Jak se tomu bránit?

„Pro trenéra je nebezpečné, když začíná hráč nebo hráčka přes něho přerušovat, nebo si myslí, že přes něho jde. Naštěstí se mi to nestalo, ale už se mi to blížilo. Dá se to zarazit pohovorem a v nejhorším případě rozlučkou s daným hráčem. Krajní řešení u mě nenastalo a vždycky jsem takovou situaci vyřešil pohovorem.“

Basketbaloví trenéři často řeší, jak zvládnout vyrovnanou koncovku. Jaká je tvoje filozofie? Ubránit, nebo faulovat?

„Nikdy nenajdeme jasnou odpověď. Já chtěl vždycky spíš ubránit. Jsem příznivec hry, ale

ono se to každou chvíli střídá. Když se dívám na nějaký zápas v televizi, tak si taky řeknu: Fauluj! Ale nejsem toho příznivec, chci, aby se rozhodlo sportovní cestou, obranou. Nikdo nechce prohrávat a trenér už vůbec ne. Když pošlu na hřiště nějakou hráčku, tak jí věřím, že bude hrát dobře a vyhraje mi zápas. Rozhodnutí dělám se snahou vyhrát zápas a podle toho volím řešení.“

U basketu jsi i po sedmdesátce. V Žabinách už nejsi hlavní trenér a dáváš šanci mladšímu kolegovi. Jaká je teď tvá role?

„Máme výbornou mládež, která mi dělá radost. Já už ustupuji do pozadí, ale jsem k ruce mladým klukům, kteří jsou dobří trenéři, mají zájem pracovat, a proto jim i dávám prostor.“

◀

ŠAMPIONKY. JAN BOBROVSKÝ (VPRAVO) BYL U DLOUHÉ ŘADY TRIUMFŮ BRNĚNSKÉHO TÝMU OKOLO ZUZANY ŽIRKOVÉ A HANY MACHOVÉ-HORÁKOVÉ I U EVROPSKÉHO ZLATA NÁRODNÍHO TÝMU, KTERÉ ZAJISTILA ROZHODUJÍCÍ STŘELOU EVA NĚMCOVÁ-HORÁKOVÁ.

8

NA ME 2005 V TURECKU VYHRÁLY ČESKÉ BASKETBALISTKY POD VEDENÍM JANA BOBROVSKÉHO VŠECH OSM ZÁPASŮ, SPRŮMĚRNÝM ROZDÍLEM 0 17 BODŮ.

▶

↓ INZERCE

Protože jen týmová práce vede k úspěchu

STRABAG
TEAMS WORK.

OFICIÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
2017 - 2020